

KOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Spoštovani gospod!

Prej ko Vam nadalje pišem, Vas prav lepo pozdravljam in Vam želim napisati par besedi, kar moje srce Vam povedat želi. Obiskujem III. razred II. oddelka ljudske šole v Globokem. Stara sem 11 let. Najrajša se učim pisati, brati, peti in ročno delo. Učiteljja imam jako rada.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdana

Rezika Hotkova,
učenka v Globokem pri Brežicah.

Odgovor:

Ljuba Rezika!

Veselje do učenja napravlja učenki učne predmete prijetne in zanimive. Vsakega se loti z vztrajnostjo, zato pa tudi dosega lepe uspehe. Pisati in brati mora znati dandanes vsakdo. Petje dviga človeka v veselju in potolaži v žalosti. Znanje ročnega dela je za vsako dekllico neobhodno potrebno — ne samo, da je koristno, ampak tudi zabavno je, saj vidiš, kako Ti pod lastnimi rokami rastejo lepi vzorci, kako se niti in nitke prepletajo in vijejo, kakor jih naravnava spretnost Tvojih prstov in Tvoj okus: delo raste ter služi Tvojim koristim in potrebam. Deklica, ki se ukvarja s predmeti, imenovanimi v Tvojem pismu, nima prilike, da bi se dolgočasila, ampak s pridom uporablja dragoceni čas mladosti — nabira si zakladov za resno poznejše življenje. *

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz se Vam drznem poslati nekaj vrstic v Vaš cenjeni kotiček. Žalostni časi so nastopili. A tudi zame. Zakaj imam dva brata pri vojakih. Eden, ki je bil prej učitelj tukaj v Sevnici, je že sedaj v Sibiriji kot ruski ujetnik.

Imam pa tudi mlajšega bratca, ki je časih jako nagajiv. Vaš ljubi „Zvonček“ mi jako ugaja in ga zato prav rada čitam.

V šolo hodim že sedmo leto in se prav rada učim. Drugo leto pa pojdem najbrže v

Celje v obrtno šolo. Danes Vam pišem prvi-krat. Prosim, če bi hoteli to moje pisemce priobčiti v svoj cenjeni kotiček.

Vljudno Vas pozdravlja hvaležna

Ankica Kljadnikova,
učenka VI. razr. II. oddel. v Sevnici.

Odgovor:

Ljuba Ankica!

Žalostni časi so nastopili; toda kakor vedno posije za dežjem ljubo solnčece, tako mine tudi žalost sedanjih dni, in naša draga domovina se dvigne v novi sili in slavi, osvobodjena vseh sovražnikov! V dobi miru, ki pride potem, ko bo vojna zmagovito končana, nadomestimo z združenimi močmi, z delom in ljubeznijo vse zamujeno in začnemo novo življenje! Tedaj se vrneti tudi Tvoja dva brata. Od veselja bo Tvoj mlajši bratec še nagajivejši, ali tega mu gotovo ne bo nihče štel v zlo, saj mlad, zdrav in vesel deček tudi drugačen ne more biti. — Da si se namenila v obrtno šolo, se mi zdi prav primerno. Saj Ti je gotovo znana prislovica, ki pravi: „Obrt ima zlato dno!“

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Oprostite, če Vam tudi jaz pišem kratko pisemce. V šolo hodim jako rad, ker vidim, da se naučim mnogo potrebnega za življenje. Prebiram rad poučne knjige, ki si jih izposojam v šoli. Najrajši pa prebiram „Zvonček“.

Imam dve leti staro sestro, ki se z njo po končanem uku igram.

Izmed šolskih predmetov imam najrajši telovadbo.

Če bo vojna trajala še dolgo, bo moral iti k vojakom moj oče, ki je šolski vodja naše enorazrednice.

Veselilo me bo, če sprejmete to pisemce v svoj kotiček.

Vljudno Vas pozdravlja

Janko Pušenjak,
učenec I. razreda IV. oddelka
v Šmihelu nad Mozirjem.

Odgovor:

Ljubi Janko!

Predvsem želim s Tabo vred, da bi bila vojna kmalu za nas slavno končana in da se vrne od vseh toliko zaželeni mir! Potem Tvojemu očetu ne bo treba iti v vojno, ampak boš še dalje užival njegovo ljubezen nemo-teno na domu. — Lepo je, da se s svojo sestrico po končanem uku igraš. Najprej naj vsak učenec izpolni svoje dolžnosti, potem se lahko brez skrbi zabava. — Telovadba je telesu koristna, a budi in krepi tudi duševne sile: pogum, vztrajnost in odločnost.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Ko sem Vam pisal prvič, sem pisal tedaj radostno in hitro: imel sem še ateta. Sedaj pa so morali odriniti z drugimi vojaki na bojno polje. Sedaj so pri delavskem oddelku.

Vaši želji sem gotovo ustregel s tem, da sem Vam poslal razglednici Ilirske Bistrice in Suške Rebri.

Ali ste že bili v Ilirski Bistrici?

Prosim, da bi potisnili to malo pisemce v svoj kotichek.

Z odličnim spoštovanjem

Emil Hreščak,
učenec v Ilirski Bistrici.

Odgovor:

Ljubi Emil!

Rad Ti verjamem, da si v velikih skrbih zaradi ljubeega očeta, ki ga je — kakor tisoče drugih — pozval cesarjev glas na brambo ljubljene domovine! S Teboj vred pa gojim veselo upanje, da se po slavni zmagi vrne z drugimi slovenskimi junaki tudi Tvoj oče. Takrat bo pač Tvoje veselje toliko, kolikor ga še ni kipel v Tvojem srcu! — S poslanima razglednicama si mi ustregel. Ko sem zagledal Ilirsko Bistrico naslikano pred seboj, so se zbudili v meni spomini na tiste ure, ki sem jih pred leti preživel v Tvojem lepem rojstnem kraju. Naj se razvija in procvita v dobi miru, ki pride po sedanji vojni! — O priliki priobči „Zvonček“ o e podobu.

*

Dragi gospod!

Jako sem se razveselila Vašega odgovora v koticčku. Napišem Vam nekoliko o Postojnski jami, kakor želite. Bila sem že večkrat v njej.

Postojnska jama se deli na veliko cerkev, na staro in novo jama. Velika cerkev je dolga 100 m, široka 45 m, visoka pa 30 m. Sestavljena je iz samega apnenca, pa brez kapnikov.

Kmalu potem pridemo čez brv v staro jama, ki je dolga 200 m. Nedaleč od tu je svetovnoznana Kalvarija. To je 60 m visok grič, obložen s kapniki. Na vrh drži 200 m dolga pot. Razen teh jam je še mnogo drugih, n. pr. Jama nadvojvode Ivana.

Naša jama ima tudi milansko stolno cerkev in vaško cerkvico. V jami nam predstavljajo kapniki tudi slapove in ribnike. V njej je zverinjak. V jami je tudi mnogo drugih prirodnih čudežev, ki se jih ne more popisati.

Srčno Vas pozdravlja

Jožica Burgerjeva v Postojni.

Odgovor:

Ljuba Jožica!

Gotovo Ti bodo vsi koticčkarji hvaležni, da si jim v preprostih besedah opisala po vsem svetu slavnoznano Postojnsko jama, ki je pač med največjimi čudeži in krasotami naše prelepe slovenske zemlje. V Postojno so hodili leto za letom tujci z vseh delov zemlje gledat ta podzemeljski čudovi svet. Tako so razglašali lepoto naše domovine med vsemi izobraženimi narodi. Listi in knjige so pisali o tem, kar so gledali zavzeti tujci. Tudi Postojnski jami se moramo zahvaliti, da poznajo Slovence daleč po svetu. — Kadar se mojim ljubim koticčkarjem ponudi prilika, naj si gredo ogledat Postojnsko jama! Zakaj res je, kakor praviš, da se vsega ne da opisati, ampak to je treba le videti z lastnimi očmi! Sicer pa opozarjam „Zvončkove“ bralce na spis jamskega tajnika g. Andr. Perka o Postojnski jami, ki ga je priobčil v našem listu l. 1910. na strani 129.—136. in ga opremil s 7 slikami!

*

LISTNICA.

Z ozirom na nujnost drugih spisov in podob smo morali v današnjem „Zvončku“ izpustiti konec spisa „Za morjem“ in konec povesti „Jagnje“. Oboje priobčimo prihodnjič. Tudi vsa druga porabna snov pride polagoma na vrsto.

